

Arrest

nr. 174 056 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een Gambiaans staatsburger bent, geboren op 7 januari 1994 te Banjul. U woonde in Banjul tot 1998, wanneer jullie verhuisden naar Kololi omdat uw vader er een huis had gebouwd. In 1999 huwde uw vader met een tweede vrouw, Issatou. Toen bleek dat uw moeder en de tweede vrouw van uw vader niet met elkaar overweg konden, besloot uw vader dat het beter zou zijn dat u en uw moeder naar Abuko zouden verhuizen. U woonde er met uw moeder tot wanneer ze in 2008 overleed. Uw moeder was geruime tijd ziek maar er kon nooit een diagnose worden gesteld. Pas na haar dood werd leukemie bij haar vastgesteld. U werd genoodzaakt om terug naar Kololi te verhuizen en u woonde er bij uw vader en uw stiefmoeder. U had geen goede relatie met uw stiefmoeder maar uw vader speelde een bemiddelende rol tussen jullie. U was de oogappel van uw vader; hij liet u verder studeren,

hij betrok u bij zijn zaak en wilde dat u deze zou overnemen. Uw vader stierf echter in januari 2015 ten gevolge van een hartaanval. Later bleek dat hij uw oom (uw vader zijn halfbroer – zelfde vader) en uw stiefmoeder samen had betrappt. Uw relatie met uw oom en stiefmoeder verliep niet zo vlot. Zoals de traditie het voorschrijft trouwde uw oom met uw stiefmoeder in juni 2015.

In **Juli 2015** vertelde uw oom dat u moest trouwen met een vriend van hem, Alhaji (S.J.). Hij had u nog geen trouwdatum gegeven. Toen u dit vernam, ging u naar uw tante om uw ongenoegen te uiten. Uw tante gaf echter aan dat ze niets voor u kon doen door haar positie als vrouw. U keerde daarom terug naar uw huis en hernam uw leven.

Op **vrijdag 2 oktober 2015** kreeg u te horen dat u traditioneel zou huwen. U verzette zich aanvankelijk maar na bemiddeling van uw tante, die niet wilde dat de familie in oneer zou vallen, besloot u om het huwelijk te aanvaarden. Na de traditionele ceremonie werd u naar het huis van uw man gebracht die in Bakau woont. U werd zijn vierde vrouw. Hij sloot u op in een appartement in de compound, waar ook de rest van de vrouwen – met hun kinderen- woonden. Uw man kwam regelmatig bij u om seks te hebben. Na zijn vertrek, controleerde u telkens of hij de deur wel goed had gesloten.

Op **25 oktober 2015** merkte u dat hij de deur niet had gesloten. U nam hierop uw tas en u zag dat er niemand in de compound was waardoor u naar buiten kon lopen en u op de hoofdweg een taxi kon nemen. U ging naar uw vriendin die in Pipeline woonde. Daar werd u goed ontvangen en kon u blijven. U hernam uw studie en ging weer naar school.

Op **28 oktober 2015** had uw oom u gevonden bij uw vriendin. Hij waarschuwde de ouders van uw vriendin dat u terug naar uw man moest gaan en hij bedreigde hen. De ouders van uw vriendin vertelden u dat u er zolang kon blijven als u wilde omdat ze tegen de praktijk van het gedwongen huwelijk waren. U bleef naar school gaan.

Uw vriendin kreeg op **12 november 2015** een telefoontje van haar moeder. Ze vertelde haar dat uw oom, samen met andere mannen, bij hen was binnengedrongen om u te zoeken. Ze hadden er foto's van u en uw vriendin gevonden en beschuldigden jullie ervan om lesbisch te zijn. Uw oom zou jullie hierom hebben aangegeven bij de autoriteiten. De moeder van uw vriendin maande jullie aan om te vluchten. U besloot om u in het woud te verbergen en vervolgens uw vriendje te contacteren. Hij kwam u in de avond halen en hij bracht u naar Lamin, bij een vriend van hem. Daar bleef u tot **30 november 2015**. Uw vriendje en diens vader hadden geregeld dat u het land zou verlaten omdat u vreesde dat u zou gevat worden door de autoriteiten of dat uw familie u zou kunnen vinden. U nam die dag het vliegtuig en na een tussenstop in Senegal arriveerde u in België alwaar u op **1 december 2015** asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U vreest uw familie, en meer bepaald uw oom, omdat u bent weggelopen van bij uw man waarmee u gedwongen werd te huwen. Verder vreest u de autoriteiten omdat uw oom u heeft aangegeven omdat hij u beschuldigt dat u lesbisch bent. (zie gehoor CGVS, p 18).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat u **traditioneel bent opgevoed** omdat uw ouders sterk geloofden in de traditie (zie gehoor CGVS, p 27). Echter, het profiel dat u van zichzelf probeert te schetsen, een meisje uit een traditioneel gezin, strookt helemaal niet met de door u afgelegde verklaringen. Zo geeft u aan dat uw vader wilde dat u zou **verder studeren**. U volgde niet alleen het lager onderwijs en secundair onderwijs. Daarnaast kon u ook verder studeren aan MDI (Management Development Institute) en volgde u er een opleiding in management omdat uw vader wilde dat u zijn zaak zou overnemen (zie gehoor CGVS, p 9). Niet alleen kreeg u de kans om verder te studeren, tevens zag uw vader in u zijn opvolger om zijn zaak over te nemen. Het is zeer opmerkelijk dat een vrouw, binnen de door u geschetste traditionele context, **naar voor wordt geschoven als zaakvoerder**. U geeft aan dat uw vader veel belang hechtte aan een opleiding en dat u daarom kon verder studeren (zie gehoor CGVS, p 27). Echter, indien alleen uw vader het belang van een opleiding hoog in het vaandel droeg, is het niet aannemelijk dat u ook na zijn overlijden (in januari 2015) uw opleiding hernam in september 2015, bij de start van het nieuwe academiejaar (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaart immers dat u onder de hoede van uw oom en stiefmoeder was na het overlijden van uw vader (zie gehoor CGVS, p 8). U verklaart dat ze u in **juli 2015** hebben gezegd dat u zou moeten trouwen. **Binnen deze context is het helemaal niet aannemelijk dat u toch nog begint aan een nieuw academiejaar. Niet alleen wordt hier uw profiel, komende uit een traditioneel gezin, in twijfel getrokken maar ook de wil van uw oom en stiefmoeder om u traditioneel te laten huwen. Indien ze immers werkelijk van plan waren om u te laten trouwen, is het weinig aannemelijk dat ze u toch lieten verder studeren.** U verklaart dat uw etnie zeer strikt is; dat ze niet willen dat je als meisje ergens naartoe gaat en dat je de hele tijd in huis

moet blijven (zie gehoor CGVS, p 14). Binnen deze context is het niet aannemelijk dat u op zondagen met een vriendin **naar het strand** kan gaan (zie gehoor CGVS, p 33). Niet alleen heeft u de kans om tijd door te brengen op het strand met een vriendin, zonder toezicht van uw ouders, daarenboven bent u in staat om -in het geheim- gedurende **ruim twee jaar een vriendje** te hebben. U verklaart hierover dat jullie elkaar één of twee keer per week konden zien en dat jullie dan –bij valavond- afspraken op het strand of bij vrienden (zie gehoor CGVS, p 26). **Voor iemand die verklaart traditioneel te zijn opgevoed, wordt er wel héél veel ruimte gegeven om vrienden te ontmoeten en zelfs een vriendje te hebben. Bovenstaande bevindingen maken dat er helemaal geen geloof kan gehecht worden aan het profiel dat u van zichzelf tracht op te hangen, zijnde opgevoed binnen een traditioneel gezin.**

Verder kan er ook **geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen traditionele huwelijk**. U verklaart dat uw oom u op 18 juli 2015 vertelde dat u zou moeten trouwen met zijn vriend (zie gehoor CGVS, p 11). U verklaart hierover dat uw oom u al langer trachtte te laten huwen, ook wanneer uw vader nog leefde (zie gehoor CGVS, p 11). Wanneer de Protection Officer (verder PO) u vraagt of u denkt dat uw oom het huwelijk serieus meende, zegt u dat u dat wist en dat u daarom op die dag naar uw tante ging. Uw tante kon u echter niet helpen waardoor u gewoon terug naar huis ging. Ook hier is het niet aannemelijk dat u denkt dat uw tante u kan helpen (zie gehoor CGVS, p 13). **Indien u werkelijk in een gezin bent opgevoed waarvan u zegt dat de vrouw niet veel kan doen (zie gehoor CGVS, p11), is het niet plausibel dat u alsnog denkt dat uw tante wel in staat zou zijn om u te helpen.** Op de vraag of u verder nog iets ondernam om u te verzetten tegen het gedwongen huwelijk, zegt u 'neen' (zie gehoor CGVS, p 12). Zo heeft u zelfs niet geïnformeerd of er al dan niet een wet bestaat tegen een gedwongen huwelijk (zie gehoor CGVS, p 13). **Het is niet aannemelijk dat u verder geen stappen onderneemt of informatie inwint over hoe u zich tegen een gedwongen huwelijk kan verzetten. Van u die een hogere opleiding genoot en die bevriend is met een meisje wiens ouders sterk gekant zijn tegen het gedwongen huwelijk (zie gehoor CGVS, p 30) mag immers wel verwacht worden dat u op zijn minst inlichtingen inwint over hoe u het gedwongen huwelijk eventueel zou kunnen vermijden.**

Wanneer de PO u vraagt wat de gevolgen zouden kunnen zijn van een weigering van een gedwongen huwelijk, zegt u initieel dat u het niet weet. Verder zegt u dat u misschien zou onteerd worden door uw oom en dat u misschien uit het huis zou moeten omdat u schande aan de familie en de reputatie van uw familie zou brengen. U veronderstelt dat ze u niet meer zouden willen en dat iedereen u zou nawijzen en u zou uitschelden. (zie gehoor CGVS, p 31). **Het is echter niet aannemelijk dat u, een opgeleide vrouw die steun kan vinden bij haar vriendje, waarvan zijn familie u accepteert (zie gehoor CGVS, p 25), en die over een sociaal netwerk beschikt, dat u verkiest om te trouwen met een man die u niet wilt, boven dat u verstoten zou worden door uw familie, die u in dit huwelijk zou dwingen.** Wanneer de PO u vervolgens vraagt of u niet heeft overwogen om met Eric te trouwen, zegt u dat u uw familie niet wilde achterlaten en dat u een zegen van hen wilt als u zou trouwen (zie gehoor CGVS, p 31). Het is niet aannemelijk dat u, die werd gedwongen om te trouwen met een man die u niet wilde en die werd beschuldigd van lesbiënnisme door uw oom, dat u alsnog een zegen van die familie wenst. U verklaart verder dat u niet met Eric wilt trouwen omwille van de problemen die u heeft met uw familie. Echter, indien u gedurende jaren het risico neemt om hem wekelijks te kunnen zien - waarvoor u toch ook niet de zegen had van uw familie -, is het niet aannemelijk dat u toch niet zeker bent van uw liefde voor hem en dat u niet met hem zou willen trouwen. Verder kunnen er nog bijkomende vraagtekens worden geplaatst bij uw relatie met Eric. U verklaart dat u **sinds 2013 een relatie had met Eric**, dat jullie elkaar in het geheim zagen en dat hij u steeds steunde. Zoals reeds werd aangehaald blijkt de relatie met Eric niet zo geheim te zijn daar jullie elkaar op het strand zagen en dat jullie ook wel eens gingen uit eten en wel eens naar de bioscoop gingen en wandelen in het park (zie gehoor CGVS, p 28). **Indien uw relatie daadwerkelijk zo geheim moest zijn, is het niet aannemelijk dat jullie elkaar op openbare plekken ontmoetten.** Wanneer u wordt gevraagd of hij broers of zussen heeft, zegt u dat u nooit naar zijn huis bent gegaan maar dat u één zus heeft ontmoet (zie gehoor CGVS, p 25). Wanneer de PO hierop nogmaals vraagt of hij broers of zussen heeft, zegt u dat u zijn zus Lizzy heeft ontmoet. Omdat u nogmaals de vraag ontwijkt, vraagt de PO wederom of hij nog andere broers of zussen heeft, waarop u zegt dat hij nog een broer heeft, maar dat u deze nooit heeft ontmoet. Wanneer de PO u erop wijst dat er alleen werd gevraagd naar de broers en zussen van je vriendje en niet of u deze al dan niet kent, zegt u dat u de familie niet kent omdat de relatie geheim moest blijven maar dat zijn familie geen problemen heeft met u, maar dat het uw familie is die problemen heeft omwille van zijn etnie (zie gehoor CGVS, p 25). Ook dit is geen afdoende uitleg waarom u niet onmiddellijk op de eenvoudige vraag kan antwoorden. Uw relatie met Eric, zoals u die schetst, wordt verder in twijfel getrokken daar u sinds u in België bent geen contact heeft gehad met hem. U verklaart dat de autoriteiten u zouden kunnen traceren en dat u hem niet in gevaar wilt brengen. Wanneer de PO u erop wijst dat er toch manieren moeten zijn waarop u contact met hem kan krijgen, zegt u dat jullie geen plannen hadden gemaakt en

dat u gewoon ergens veilig wilde zijn (zie gehoor CGVS, p 24). Ook hier bent u niet overtuigend dat u daadwerkelijk een geheime relatie had met Eric maar dat u deze abrupt stopt wanneer u in België bent gearriveerd.

Vervolgens kan u ook **niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk bij uw man, met wie u traditioneel zou getrouwd zijn, heeft gewoond**. U verklaart dat u van 2 oktober 2015 tot 25 oktober 2015 in de compound van uw man zou hebben gewoond maar u weet niet wie de eerste vrouw van uw man zou zijn. Verder weet u dat hij kinderen heeft, maar heeft u geen idee hoeveel en of deze al dan niet naar school gaan (zie gehoor CGVS, p 15). U verklaart verder dat de andere vrouwen wel wilden dat u zou koken, maar dat u dat niet wilde (zie gehoor CGVS, p 16). Het is opnieuw niet aannemelijk dat u niet meer informatie over de andere vrouwen heeft, indien u haast een maand in dezelfde compound zou hebben geleefd. Verder is het zeer opmerkelijk dat uw man u weliswaar opsluit, maar dat hij u de mogelijkheid biedt om uw telefoon te houden (zie gehoor CGVS, p 17).

Voorts kan er helemaal geen geloof gehecht worden aan uw verblijf bij uw vriendin en diens ouders na uw vlucht van bij uw man. U verklaart dat u uw studies hernam toen u naar uw vriendin ging (zie gehoor CGVS, p 19). **Het is helemaal niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder dat u wegloopt van uw man maar dat u beslist om gewoon terug naar dezelfde school te gaan**. Ook nadat uw oom u de eerste keer heeft gevonden in het huis van uw vriendin en nadat hij bedreigingen uitte en u waarschuwde voor verdere gevolgen, blijft u naar school gaan en in het huis van uw vriendin wonen. Indien u werkelijk door uw oom werd gedwongen om te trouwen met zijn vriend en indien hij u werkelijk bedreigde, is het niet aannemelijk dat u gewoon naar school blijft gaan en dat u in dezelfde plek blijft wonen (zie gehoor CGVS, p 31).

Bovenstaande verklaringen maken dat er absoluut geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk en de daaruit volgende seksuele mishandeling.

Aangezien u er niet in slaagt om uw gedwongen huwelijk met Alhaji (S.J.) aannemelijk te maken, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat de autoriteiten u als lesbische zouden zien. Immers, de aangifte van uw oom zou een rechtstreeks gevolg zijn van uw vlucht van uw gedwongen huwelijk.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, identiteit of reisweg.

U legt wel een medisch attest voor, opgemaakt op 24 februari 2016 door prof. dr. (R.) waaruit blijkt dat u besneden bent, type I. Uw clitoris zou nog aanwezig zijn en het blijkt onduidelijk welke delen er precies zouden zijn weggesneden. Tevens legt u een document voor waaruit blijkt dat u op 27 april 2016 een afspraak zou hebben bij de vrouwenkliniek van het UZ Gent. Uit het voorgelegde document kan niet worden opgemaakt waarom u op consultatie gaat. U haalt tijdens uw asielaanvraag aangaande deze reeds ondergane besnijdenis geen vrees aan.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht, wegens een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster wijst er voorafgaand op dat haar identiteit in de bestreden beslissing niet wordt betwist en in ieder geval moeilijk betwist kan worden.

Omtrent haar profiel als traditioneel opgevoede vrouw, doet verzoekster gelden:

"De verzoekster is van de Fulla-etnie. Ze verklaart dat dit een zeer stricte etnie is. Duit wordt aangetoond door het feit dat haar vader telkens de deuren van het huis sloot om 8 uur 's avonds en dat de verzoekster enkele het recht had om naar school te gaan.

Dit laatste was inderdaad een belangrijk punt voor haar vader aangezien hij een zeer geschoolde man was. De verzoekster was enig kind. Dit verklaart ook waarom haar vader de zaak aan haar wou doorgeven, hij had namelijk geen enkele zoon.

De zaak was zijn oogappel.

Wanneer ze de kans kreeg om naar het strand te gaan met haar vriendin of wanneer ze buiten geraakte van het huis, was dit vooral omdat ze erin slaagde om dit te verstoppen. De kansen deden zich voor wanneer haar vader niet thuis was.

Ze kon daar onmogelijk iemand tegenkomen van haar familie aangezien haar gehele familie deel uitmaakt van dezelfde strikte etnie en zich niet naar het strand begaf.

Het feit dat de verzoekster een vriendje had verandert niets aan het feit dat ze deel uitmaakt van de strikte etnie. Ze slaagde erin om haar relatie geheim te houden, wanneer haar vader van huis was. Ze heeft trouwens aangegeven dat ze haar vriendje enkel ontmoette bij hem thuis en nooit bij haar thuis. Dit heeft natuurlijk een specifieke reden.

Het feit dat de verzoekster zich begaf naar het strand en dat ze een vriendje had getuigt enkel van haar rebelse gedrag maar trekt niet in twijfel het feit dat de verzoekster deel uitmaakt van de geciteerde etnie en dat deze etnie strikt is.

Er dient trouwens de aandacht te worden getrokken op het feit dat de verwerende partij geen research gedaan heeft naar de aard van de etnie van de verzoekster.

Ons inziens had de verwerende partij tenminste moeten opzoeken wat de levensstijl en manier van leven was van de etnie van de verzoekster, om te begrijpen in wat voor schema's deze personen evalueren. Zo is geschooldheid en traditionele etnie bijvoorbeeld niet per se een contradictie.

Dit blijkt uit het voigend document: <http://www.everyculture.com/wc/Germany-to-Jamaica/Fulani.html>

De verzoekster betreurt dat de verwerende partij geen onderzoekswerk gedaan heeft naar de reële houdingspatronen en tradities van haar etnie.

In deze zin schendt de verwerende partij haar motivatieplicht, door geen haar redenering op geen enkel bewijzend element te steunen."

Inzake haar gedwongen huwelijk, doet verzoekster gelden:

"De verzoekster legt uit dat het enige wat haar oom wou bereiken was dat zij onder de verantwoordelijkheid van haar man zou vallen en dat haar oom zo het geld van haar gestorven ouders kon verkrijgen.

Er was dus een financieel motief verstoppt achter het gedwongen huwelijk. Inderdaad, de vader van de verzoekster was een rijke man. Haar oom en tante zouden dus een groot deel verkrijgen, indien de verzoekster een gedwongen huwelijk aanging.

Wat betreft het ontbreken van de kennis van de verzoekster omtrent het gedwongen huwelijk kan worden vastgesteld dat het gedwongen huwelijk iets is dat eigen is aan de Gambiaanse cultuur. Dit betekent dat het heel frequent is en gewoon gebeurd, afhankelijk van de etnie.

Zo kan er vastgesteld worden dat:

« Carnal knowledge of a girl under the âge of 16 is a felony except in the case of marriage, which cari be as early as âge 12. There are no laws against forced marriage, and in many villages girls were forced to marry at a young âge.⁹⁵

The practice of forced marriage still exists in many parts of The Gambia, particularly in the rural areas. However, the practice is not as widespread as years back, thanks to the awareness being created by the activists, relevant government departments, and the média. ⁹⁶

According to the UN Population Fund 2012 report, 35.9% of women aged 20- 24 were married/in a union before the âge of 18.⁹⁷ According to the Multiple Indicator Cluster Survey 2010 Report of The Gambia, the prevalence of early marriage of young girls under the âge of 15 is 8.6%, and those under âge 18 constitute 46.5%."

Met dit fragment begrijpt men dat er geen specifieke wetgeving bestaat inzake gedwongen huwelijk. Zo gaat de verwerende partij in de fout wanneer ze de vraag stelt aan de verzoekster of ze de gevolgen van gedwongen huwelijk kent, terwijl er eigenlijk geen specifieke legale gevolgen zijn, tenzij het feit dat de verzoekster geen recht meer zou hebben op het erfgoed.

Ook hierover heeft de verwerende partij geen research gedaan.

In deze context heeft ze haar motiveringsplicht geschonden en baseert ze haar redenering op geen enkel wijzend document."

Betreffende haar keuze om te huwen, betoogt verzoekster:

"Echter, er werd al aangeduid dat de verzoekster opgeleid is dankzij de aandacht dat haar vader besteed aan de opleiding van zijn dochter. Dit neemt niet weg dat de verzoekster nog altijd deel uitmaakt van de Fula-etnie, die zeer strikt is en dus ondergeschikt is aan de waarden van deze etnie. Na de dood van haar vader was de druk om de regels van de etnie te respecteren zelfs nog groter. Haar oom en haar tante oefenden druk uit op haar om haar te doen trouwen met een man die ze zelf hadden uitgekozen, met wie de verzoekster niet wou trouwen.

Maar de verwerende partij verliest uit het oog dat de verzoekster haar beide ouders had verloren en dat ze bij niemand terechtkom, behalve haar vriendin. Haar oom nam de vaderrol op zich en de verzoekster kon zich moeilijk tot iemand anders richten om hieraan te ontsnappen. Zoals de verwerende partij zelf aanhaalt was haar tante hier van weinig steun.

In die context is deze zin "Het is echter niet aannemelijk dat u, een opgeleide vrouw die steun kan vinden bij haar vriendje, waarvan zijn familie u accepteert, en die over een sociaal netwerk beschikt, dat u verkiest om te trouwen met een man die u niet wilt, boven dat u verstoten zou worden door uw familie, die u in dit huwelijk zou dwingen" absurd en niet gefundeerd.

De vraag is niet of de verzoekster het gedwongen huwelijk verkiest boven het feit dat haar familie haar zou verstoten."

Omtrent haar verblijf bij haar echtgenoot, voert verzoekster aan:

"De redenering van de verwerende partij kan hier niet gevolgd worden.

Immers, de verzoekster heeft aangegeven dat ze opgesloten werd in een compound, van twee kamers en dat de deur werd gesloten met een sleutel. Dit betekent dat ze geen contact kon onderhouden met de andere inwoners van de compounds rondom de hare. Het is ook weinig probabel dat haar nieuwe man haar informatie gaf over zijn kinderen en zijn eerste vrouw, gezien hij enkel bij de verzoekster kwam om seks te hebben.

Het feit dat de verzoekster een telefoon had verandert niets aan de zaak. Men kan inderdaad aan niemand denken op wie ze beroep kon doen om haar te helpen, aangezien haar hele familie van strikte opvoeding was, inclusief haar oom en tante, en dus voorstanders waren van dit soort huwelijk. Ze kon geen beroep doen op haar vriend aangezien deze relatie geheim moest blijven.

Deze redenering is geen gefundeerde argumentering waaruit kan besloten worden dat het relaas van de verzoekster ongeloofwaardig is."

Aangaande het verblijf bij haar vriendin en het verderzetten van haar scholing, stelt verzoekster:

"Indien men bang is voor iemand in het bijzonder betekent dit niet dat men niet meer naar buiten kan komen. De verzoekster, die uitgebreid had uitgelegd hoe belangrijk haar opleiding was voor haar en voor haar vader, in het verleden, wou gewoon verdergaan met school en haar leven niet stopzetten voor haar oom en tante."

Verzoekster benadrukt voorts dat zij tijdens het interview bij het CGVS duidelijk aangaf dat zij en haar vriendin ervan werden beschuldigd lesbisch te zijn en dat zij schrik had voor de autoriteiten. Verweerder nam dit niet onder de loep. Verzoekster verwijst naar en citeert uit informatie over de situatie voor lesbiennes in Gambia. Zij vervolgt:

"We komen tot het besluit dat er geen elementen naar voren worden geschoven in verband met dit gevaar. De verwerende partij beperkt zich tot het oordelen dat de aangehaalde vrees voor de autoriteiten door de aangifte van de lesbische relatie tussen de verzoekster en haar vriendin niet geloofwaardig is, maar geeft niet aan waarom."

Met betrekking tot het medisch attest inzake haar besnijdenis, voert verzoekster aan:

"Voor de volledigheid wordt het certificaat opnieuw bijgevoegd aan huidig beroep.

Omtrent de medische situatie van de verzoekster dienen verschillende zaken benadrukt te worden.

Vooreerst dient deze eerste consultatie in de context geplaatst te worden. De verzoekster is deze eerste consultatie aangegaan zonder hierover nader na te denken maar bevond zich op de consultatie zelf in moeilijkheid om over haar situatie te praten. Het contact met de dokter was niet ideaal en, in geval van zulk een gevoelig onderwerp, is dit natuurlijk een handicap voor het goede verloop van zaken. Dit is waarschijnlijk ook de reden waarom het niet duidelijk uit het certificaat blijkt welke delen er juist weggesneden zijn.

Zo was het onmogelijk voor de verzoekster om haar situatie uit te leggen. Ze duidde later aan dat ze werd besneden op haar 2 jaar en dat dit een vaste traditie is binnen haar etnie.

Deze besnijdenis was een trauma voor haar en ze vindt het moeilijk om er opnieuw aan te denken.

Er wordt herinnerd aan de verwerende partij dat de verzoekster ook verplicht werd om seksuele relaties te hebben met haar man in het kader van het gedwongen huwelijk, maar dat dit tegen haar wil was. Dit kan uiteraard ook zorgen voor een trauma en een moeilijkheid om over het onderwerp te praten.

Hierdoor werd een afspraak bij de psycholoog van het centrum gemaakt, zodat de verzoekster beter en op een meer aangepaste manier zou kunnen begeleid worden. Ze heeft deze begeleiding nodig om het trauma te verwerken en haar goed te laten onderzoeken.

De verzoekster betreurt het feit dat de verwerende partij geen aandacht heeft besteed aan het bovenvermeld onderwerp.

Men kan enkel constateren dat er niet genoeg vragen werden gesteld omtrent dit onderwerp gedurende het verhoor. De tegenpartij heeft geen research gedaan omtrent het risico en het verlopen van dergelijke procedures in het vaderland van verzoekster. Er werd niet gepolst naar het psychologisch trauma dat er bestaat in hoofde van de verzoekster.”

Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, haalt verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij geeft een algemene uiteenzetting omtrent deze bepalingen, stelt dat mensen die aids hebben in Gambia riskeren te worden gefolterd en wijst op de algemene situatie voor lesbiennes in Gambia.

Verzoekster vervolgt in uiterst ondergeschikte orde:

“Overwegende dat in het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoekster noch de subsidiaire bescherming, en dat hij zich onvoldoende geïnformeerd acht, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek;

Dat verzoekers verschillende documenten neergelegd hebben bij dit verzoekschrift die demonstrieren dat het CGVS de situatie niet correct ingeschat heeft, en dat uit dezen hoofde alleen al de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden voor bijkomend onderzoek;

Dat aldus de redenen opgegeven in de beslissing blijken te geven van bepaalde lacunes binnen het CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak;

Dat het dus past de genomen beslissing van de CGVS te vernietigen;”

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster een attest inzake haar besnijdenis bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.1.3. Verzoekster legt op 13 juni 2016 per faxbericht en door middel van een aanvullende nota een medisch attest en een aanwezigheidsattest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.1.4. Verzoekster legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een medisch attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.1.5. Verzoekster legt, na de sluiting der debatten ter terechtzitting van 15 juni 2016, per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota het reeds neergelegde medische attest nogmaals neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. De sub 2.1.5. vermelde aanvullende nota en het middels deze nota neergelegde medische attest werden aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten. De heropening van de debatten wordt niet gevraagd. Gezien zowel deze aanvullende nota als het middels deze nota neergelegde medische attest ter terechtzitting werden neergelegd en zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden (stuk 9), ziet de Raad geen reden om de debatten te heropenen.

2.2.2. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoekster beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het

onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg naar België. Mede gelet op haar profiel en scholing, legde zij daarenboven uitermate vage en ongeloofwaardige verklaringen af over deze reisweg. Zo verklaarde zij bij de DVZ: *"Ik weet niet hoe ik hier ben geraakt, met een vals paspoort of niet, ik weet het niet. (...) Ik wist zelfs niet dat ik naar Europa zou gaan"* (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.24). Ook bij het CGVS kon zij niet aangeven met wat voor document en onder welke naam en identiteit zij reisde. Bovendien beweerde zij er zelfs niet aan te hebben gedacht dat haar onderweg vragen gesteld zouden kunnen worden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.28). Dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar beweerde reisweg naar België, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster stelt haar land van herkomst verlaten te hebben ingevolge een huwelijk dat haar door haar familie werd opgedrongen.

Waar zij in het verzoekschrift volhoudt een traditioneel opgevoede vrouw te zijn, van een strikte etnie te zijn en ouders te hebben die sterk geloofden in de traditie van deze etnie, dient echter te worden vastgesteld dat dit niet kan worden aangenomen. De verwijzing naar algemene informatie omtrent (de tradities binnen) haar etnie kan immers niet volstaan om *in concreto* aan te tonen dat verzoekster ook daadwerkelijk volgens deze tradities werd opgevoed. Verzoekster gaf namelijk zelf duidelijk aan dat de traditie niet bij alle Fullah zo strikt wordt gehanteerd, dat dit onder andere bij hoogopgeleiden niet zo is en dat niet iedereen van de Fullah zo traditioneel ingesteld is (*ibid.*, p.27). Bovendien blijkt uit haar eigen gezegden dat verzoekster een profiel vertoont, mede gelet op haar opvoeding, dat op klaarblijkelijke wijze afwijkt van de Fullah-tradities zoals deze blijken uit de door haar aangehaalde informatie. Zo werd zij niet op jonge leeftijd uitgehuwelijkt en kreeg zij – zelfs na het overlijden van haar vader en wanneer zij onder de hoede van haar oom en haar stiefmoeder kwam – weldegelijk de kans om de nodige scholing te genieten en hogere studies te volgen. Tevens werd zij gespaard van huishoudelijke taken, mocht zij haar vader bijstaan in diens bedrijf om ervaring op te doen en werd zij zelfs klaargestoomd om dit bedrijf over te nemen (*ibid.*, p.26-27; verklaring DVZ, nr.12). Bovendien genoot zij, in tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen in onderhavig verzoekschrift, ook daarbuiten de nodige vrijheid. Zo kon zij op zondagen, zonder ouderlijk toezicht, met een vriendin naar het strand gaan (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.33). Verder slaagde zij erin om jarenlang een vriendje te hebben. Zij verklaarde daarbij dat zij hem één tot twee keren per week zag.

Ook na het overlijden van haar vader konden zij elkaar nog zien. Bovendien ontmoetten zij elkaar daarbij op publieke plaatsen. Zo ontmoetten zij elkaar op het strand, dat niet ver van haar thuis gelegen

was. Tevens spraken zij soms af bij de vrienden van haar vriendje. Ook gingen zij samen op restaurant, gingen zij samen wandelen in parken en gingen zij soms samen naar de film. Naast deze ontmoetingen, hadden verzoekster en haar vriendje daarenboven veelvuldige contacten over de telefoon (*ibid.*, p.25-28). Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster niet traditioneel werd opgevoed, niet onder toezicht stond en aanzienlijk veel vrijheid genoot. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan het profiel van strikt en traditioneel opgevoede vrouw dat zij zich tracht aan te meten. Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat verzoekster op latere leeftijd en ondanks dat zij haar studies mocht verderzetten volgens de traditie gedwongen zou zijn uitgetrouwde.

Verder is het niet aannemelijk dat verzoekster, ondanks dat zij blijkens het voorgaande goed opgeleid was, ondanks dat zij veel vrijheid genoot en ondanks dat zij zichzelf in het onderhavige verzoekschrift omschrijft als zijnde rebels, nooit zou hebben gereflecteerd over eventuele mogelijkheden om zich aan een gedwongen huwelijk te onttrekken, daartoe nooit een ernstige poging zou hebben gedaan en integendeel gewoon afwachtte en de situatie op zijn beloop liet. Verzoekster wist al maandenlang dat haar oom van plan was om haar aan een gedwongen huwelijk te onderwerpen. Het enige dat zij ondernam was hulp vragen aan haar tante. Nog daargelaten dat het gelet op de bewering dat zij zou zijn opgevoed in een traditie waarin de vrouw niet veel kan doen bevreemdend is dat zij zou denken dat haar tante haar zou kunnen helpen, ondernam verzoekster gedurende deze maanden voor het overige niets om te ontkomen aan een gedwongen huwelijk. Zij stelde dat zij geen plan had en niets deed, dat zij gewoon doorging met haar onderwijs en dat zij niet dacht aan manieren om een gedwongen huwelijk te vermijden. Gevraagd of zij dus eigenlijk gewoon aan het wachten was tot de dag dat zij zou moeten trouwen, antwoordde zij: *"ik wachtte niet. ik ging gewoon door met mijn leven. ik ging door met mijn opleiding"*. Verzoekster stelde verder dat zij zich niet informeerde naar een eventuele wet tegen een gedwongen huwelijk en niet zocht naar manieren om aan een gedwongen huwelijk te ontkomen (*ibid.*, p.11-14). Het voorgaande klemmt nog des te meer nu verzoekster een vriendje had en bevriend was met een meisje wiens ouders sterk tegen gedwongen huwelijken gekant zijn (*ibid.*, p.30). Waar verzoekster zich blijkens de inhoud van het verzoekschrift alsnog heeft geïnformeerd over het al dan niet bestaan van een wet tegen gedwongen huwelijken, doet dit geenszins afbreuk aan haar eerdere nalatigheid.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven met recht gemotiveerd:

*"Wanneer de PO u vraagt wat de gevolgen zouden kunnen zijn van een weigering van een gedwongen huwelijk, zegt u initieel dat u het niet weet. Verder zegt u dat u misschien zou onteerd worden door uw oom en dat u misschien uit het huis zou moeten omdat u schande aan de familie en de reputatie van uw familie zou brengen. U veronderstelt dat ze u niet meer zouden willen en dat iedereen u zou nawijzen en u zou uitschelden. (zie gehoor CGVS, p 31). **Het is echter niet aannemelijk dat u, een opgeleide vrouw die steun kan vinden bij haar vriendje, waarvan zijn familie u accepteert (zie gehoor CGVS, p 25), en die over een sociaal netwerk beschikt, dat u verkiest om te trouwen met een man die u niet wilt, boven dat u verstoten zou worden door uw familie, die u in dit huwelijk zou dwingen."***

De verwijzing naar de tradities van haar etnie doet aan voormelde motieven geenszins afbreuk nu reeds hoger werd vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit een strikt en traditioneel milieu. Dat verzoekster bij niemand anders terecht kon, vormt voorts een loutere en kennelijke miskenning van voormelde motieven en doet aan deze motieven geen afbreuk. Dit geldt des te meer nu verzoekster in het verzoekschrift uitdrukkelijk bevestigt dat een weigering van een gedwongen huwelijk in haar hoofde geen specifieke legale gevolgen zou hebben benevens het feit dat zij haar recht op erfgoed zou verliezen. Het is niet aannemelijk dat verzoekster als goed opgeleide vrouw, met een sociaal netwerk en met de steun van haar vriendje en diens familie een gedwongen huwelijk met een man die zij niet wilde zou verkiezen boven een verstoting uit en/of onterving door haar familie.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts ongemoeid waar gesteld wordt:

"Wanneer de PO u vervolgens vraagt of u niet heeft overwogen om met Eric te trouwen, zegt u dat u uw familie niet wilde achterlaten en dat u een zegen van hen wilt als u zou trouwen (zie gehoor CGVS, p 31). Het is niet aannemelijk dat u, die werd gedwongen om te trouwen met een man die u niet wilde en die werd beschuldigd van lesbiennisme door uw oom, dat u alsnog een zegen van die familie wenst. U verklaart verder dat u niet met Eric wilt trouwen omwille van de problemen die u heeft met uw familie. Echter, indien u gedurende jaren het risico neemt om hem wekelijks te kunnen zien - waarvoor u toch ook niet de zegen had van uw familie -, is het niet aannemelijk dat u toch niet zeker bent van uw liefde voor hem en dat u niet met hem zou willen trouwen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekster niet dienstig worden weerlegd, onverminderd gehandhaafd. Het is niet geloofwaardig

dat verzoekster, na alles waaraan haar familie haar beweerdelijk zou hebben onderworpen, alsnog de zegen van deze familie zou willen bij een huwelijk met Eric.

In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht aangehaald:

*“Voorts kan er helemaal geen geloof gehecht worden aan uw verblijf bij uw vriendin en diens ouders na uw vlucht van bij uw man. U verklaart dat u uw studies hernam toen u naar uw vriendin ging (zie gehoor CGVS, p 19). **Het is helemaal niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder dat u wegloopt van uw man maar dat u beslist om gewoon terug naar dezelfde school te gaan.** Ook nadat uw oom u de eerste keer heeft gevonden in het huis van uw vriendin en nadat hij bedreigingen uitte en u waarschuwde voor verdere gevolgen, blijft u naar school gaan en in het huis van uw vriendin wonen. Indien u werkelijk door uw oom werd gedwongen om te trouwen met zijn vriend en indien hij u werkelijk bedreigde, is het niet aannemelijk dat u gewoon naar school blijft gaan en dat u in dezelfde plek blijft wonen (zie gehoor CGVS, p 31).”*

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Indien zij werkelijk vreesde gedwongen naar haar man te worden teruggeleid, is het immers niet aannemelijk dat zij gewoon bij haar vriendin ging wonen en haar opleiding aan dezelfde school verderzette. Nog minder aannemelijk is het dat zij dit zelfs bleef doen nadat haar oom haar bij haar vriendin kwam bedreigen. Dat zij, zoals zij tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, daarbij ervan zou zijn uitgegaan dat zij haar leven gewoon zou kunnen verderzetten, is gelet op de door haar geschetste voorgaanden hoegenaamd niet geloofwaardig.

Dit alles klemmt nog des te meer nu verzoeker naliel contact op te nemen met en zich te informeren over haar vriendin (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.23). Haar vriendin zou immers door haar verblijf bij deze vriendin in de problemen zijn gekomen, zijn bedreigd en ervan zijn beschuldigd lesbisch te zijn. Derhalve kon worden verwacht dat verzoekster zich over (het lot van) haar vriendin zou hebben geïnformeerd; al was het maar om het risico in haar eigen hoofde in te schatten. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliel dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielrelaas. Kritiek op de overige, overvloedige motieven die in de bestreden beslissing ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus, kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan de in dit kader geuite beschuldiging dat zij lesbienne zou zijn. Derhalve is haar verwijzing naar algemene informatie over de situatie voor lesbiennes in Gambia niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op haar persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Ten aanzien van de documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’), waaronder het medische attest dat verzoekster andermaal bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3), wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“U legt wel een medisch attest voor, opgemaakt op 24 februari 2016 door prof. dr. (R.) waaruit blijkt dat u besneden bent, type I. Uw clitoris zou nog aanwezig zijn en het blijkt onduidelijk welke delen er precies zouden zijn weggesneden. Tevens legt u een document voor waaruit blijkt dat u op 27 april 2016 een afspraak zou hebben bij de vrouwenkliniek van het UZ Gent. Uit het voorgelegde document kan niet worden opgemaakt waarom u op consultatie gaat. U haalt tijdens uw asielaanvraag aangaande deze reeds ondergane besnijdenis geen vrees aan.”

Verzoekster haalt in het onderhavige verzoekschrift overigens evenmin enige aan haar reeds ondergane besnijdenis gekoppelde vrees aan. Wel tracht zij te laten uitschijnen dat zij ingevolge deze besnijdenis en ingevolge haar asielmotieven getraumatiseerd zou zijn en zou kampen met psychische problemen. Ter staving hiervan legt zij in de loop van onderhavige beroepsprocedure nog enkele attesten neer (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9).

Uit deze attesten blijkt echter geenszins dat verzoekster dermate getraumatiseerd zou zijn dat zij aan geheugenproblemen zou leiden of niet bij machte zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat dit ten tijde van het gehoor bij het CGVS zo was.

Verzoekster en de advocaat die haar bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS formuleerden verder geen bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Evenmin maakten zij melding van het feit dat van verzoekster in dit kader geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster toont bovendien niet concreet aan dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen of op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Hoewel aangenomen kan worden dat zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs voor een asielrelaas, kunnen zij op zich bovendien geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas (onder meer de beweerde beschuldiging dat zij lesbisch zou zijn), kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Waar verzoekster voorts verwijst naar *“de situatie in Gambia met betrekking tot mensen die AIDS hebben”*, kan niet worden ingezien hoe dit *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Verzoekster maakte nooit eerder melding van het gegeven dat zij aids zou hebben en toont dit op generlei wijze aan. Verder haalde zij nooit eerder aan op basis hiervan problemen te riskeren. Hoe dan ook kan uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst geenszins worden afgeleid dat de situatie in Gambia van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven aidspatiënt te zijn en aanwezig te zijn in Gambia zou volstaan om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS